

„Parlamentet vil gaa saa vidt, kunde en ny dansk Lov herom muligen faae nogen Betydning. Der vil herved gives Forbrugerne den fornødne Garanti imod Forfalskninger.

Den særlige Form for Margarinbeholdere er som sagt eiendommelig for Danmark. Om Udstrækningen for Anvendelsen af disse Beholdere synes der at være nogen Uklarhed. Loven af 1885 indskrænker ikke Paalæget om oval Form alene til Foustagerne, det omfatter enhver „Beholder“, hvori Margarin anbringes og forhandles. Af en Politirets sag ses ogsaa, at det er anset strafbart at udlevere Margarin i almindelige Smørtruffer. Dette kan imidlertid hyderligere klargøres derhen, at Ministeriet bemyndiges til at paabyde særlige Former for de mindre Beholdere, hvori Margarin udbydes til Salg i Boutikerne, i Forbindelse med et ivinesalbende Mærke, som ligeledes skal være anbragt paa enhver Indpakning, hvori Margarin udleveres, ogsaa Papir. Naar Kunderne afhenter Varen i egne Beholdere, skal Sælgeren vedlægge et Papir mærket „Margarin“. Naar dette skarpt overholdes, vil det ikke være fornødent at forbyde, at Smør og Margarin udsælges fra samme Lokale, hvilket Forbud ikke med Rimelighed vil kunne paabydes den mindre Høkerhandel.

I intet andet Land er det anset fornødent at ansætte nogen særlig Kontrol for Margarinhandelen. Udvalgets Flertal maa meget betvivle, at Ansættelsen af tre nye Embedsmænd i denne Anledning i Virkeligheden vil gjøre Kontrollen mere effektiv. Det er her det daglige Tilsyn paa adskillige tusinde Steder, som alene betyder Noget, og dette kan kun udøves af Politiets og Toldvæsenets talrige Betjente, som skal være til Stede overalt uden paa nogen Maade at være saaledes optagne, at de jo meget godt kan udøve dette Tilsyn. Hvis der er Grund til at klage over dette Hvervs hidtidige Varetagelse, vil der være Anledning til udtrykkelig at vedtage et stærket Paalæg i saa Henseende. Den tekniske Undersøgelse af mistænkte Varer maa under alle Omstæn-

„digheder foretages i et videnskabeligt Laboratorium.

Tilbage staar Dmtalen af Straffebestemmelserne. Udvalget billiger, at der foruden de høie Bødestrafte i Loven af 1855 er foreslaaet Fængselsstraffe, selv om disse paa dette Omraade vil finde Anvendelse i Tilfælde, hvor de kun ville kunne forvares af Hensyn til de særdeles store Samfundsinteresser, der staar paa Spil i denne Sag, og selv om man ikke er uden Betænkelighed ved at bestemme saa høie Straffe, at det kan befrygtes, at Domstolene vilde ømme sig ved at anvende dem. Dette vil dog være imødegaaet ved en Bestemmelse om at udelukke disse Sagers Afgjørelse ved Bøder i Mindelighed. Det vil dog næppe være forsvareligt ikke at fastsætte bestemte Grændser for Anvendelse af Fængselsstraf. Det engelske Lovforslag fastsætter Fængselsstraf kun for gjentagen Forseelse, men bestemmer derhos udtrykkelig, at Overtræderen ikke behøver at overbevises om nogen bedragerisk Hensigt. Vi ville foretrække straf at anvende Fængselsstraf, naar svigagtig Hensigt foreligger, selv om Forseelsen ikke ifalder Bedrageristraf efter almindelig borgerlig Straffelov; men for Uagtsomhedsforseelser alene Bødestrafte, som dog — 200 Kr. til 2,000 Kr. — ere ikke lidet høiere end i det engelske Forslag, der ingen Minimumsgrændse har.

Efter fransk Mønster har nærværende Lovforslag endvidere som Tillægsstraf tilspøjet Bekjendtgjørelse af den Skyldiges Navn i Bladene. Vi ere ikke uden Betænkelighed ved herved at slaa ind paa en Vej, som iøvrigt er vor Straffelovgivning ujsendt. Idet vi dog erkjende, at Lovens Betydning for en væsentlig Del beror paa dens ekstraordinære strenge Straffe, blandt hvilke Bekjendtgjørelsen vistnok vil vise sig som den virksomste, skulde vi ikke modsætte os denne Tillægsstraf, idet vi dog maa anbefale, at dens Anvendelse kun finder Sted ligesom Fængselsstraffen i Tilfælde, hvor Forbrydelsen er begaaet i svigagtig Hensigt.“